

20 Οκτωβρίου 2024

Η Οσία Ματρώνα η Χιοπολίτης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Η μνήμη αυτής τιμάται την 20ήν Οκτωβρίου

Η Ματρώνα η Οσία και θαυματουργός Μήτηρ ημών ήτο από την νήσον Χίον, από το

χωρίον το καλούμενον έως την σήμερον Βολισσός, το οποίον είναι εις το επάνω βόρειον μέρος της Χίου· και ο μέν πατήρ αυτής ωνομάζετο Λέων, η δε μήτηρ Άννα, ήσαν δε ούτοι ευσεβείς χριστιανοί, και με όλα τα χριστιανικά ήθη και έργα κεκοσμημένοι, προσέτι και εις τον πλούτον και εις τα άλλα κοσμικά αγαθά ήσαν επισημότεροι των άλλων του χωρίου.

Είχον δε αυτοί και άλλας εξ θυγατέρας και με την Μαρίαν επτά (διότι Μαρία, ωνομάζετο η Αγία και μετωνομάσθη ύστερον Ματρώνα).

Αύτη λοιπόν η Μαρία (η οποία ήτο η μικροτέρα των άλλων θυγατέρων), όταν ήλθε καιρός να την νυμφεύσωσιν οι γονείς της, δεν ηθέλησεν, αλλ επρόκρινεν, ως φρονίμη, να φυλάξη παρθενίαν και καθαρότητα, διά να γίνη νύμφη καλή και άμωμος του αθανάτου Νυμφίου Χριστού· αλλ επειδή η αληθής παρθενία και καθαρότητα, και η αφθορία δεν είναι εύκολον να κατορθωθή μέσα εις τον κόσμον, εις την συναναστροφήν των πολλών, ομοίως και τα άλλα καλά, με τα οποία λαμπρύνεται η λαμπάς της παρθενίας, μέσα εις τον κόσμον απαντώσα πολλά εμπόδια, διά τούτο η μακαρία ανεχώρησε κρυφίως εκ της συγγενείας της αφήκε τον πατέρα, την μητέρα και τας αδελφάς της και ήλθεν εις ένα όρος πλησίον του χωρίου, όπερ καλείται Κατάβασις και εκεί ήνοιξε το στάδιον των ασκητικών της αγώνων και την κατά των παθών και των δαιμόνων έστησε πάλην, νηστεύουσα, αγρυπνούσα, και μόνη μόνω τώ Θεώ προσευχομένη η αοίδιμος.

Έχαιρε λοιπόν η Αγία και εδόξαζε τον Θεόν, λυτρωθείσα των ταραχών και των θορύβων του κόσμου. Οι γονείς της όμως αγνοούντες τί έγινε και πού κατήνησεν, ελυπούντο βαρέως και δεν έπαυον από του να την αναζητώσιν.

Ερευνώντες δε εις κάθε τόπον, ανεύρον αυτήν εις το όρος και μή κρίναντες εύλογον να την αφήσωσιν εκεί μόνην, την παρεκίνησαν να έλθη εις την οικίαν των, αυτή δε υπήκουσεν, ως Θεού δούλη, εις το ευλογοφανές πρόσταγμα των γονέων της, και ήλθεν εις την πατρικήν της οικίαν και εις μέν τα άλλα υπετάσσετο και υπήκουεν εις αυτούς με πολλήν ταπεινώσιν, εις το να υπανδρευτή όμως παντελώς δεν υπήκουεν· όθεν βλέποντες εκείνοι ότι δεν τους υπακούει, και γνωρίσαντες το αμετάθετον της γνώμης της, και τον μεγάλον πόθον τον οποίον είχε διά την μοναχικήν ζωήν, τέλος πάντων έδωκαν εις αυτήν την άδειαν να υπάγη να ησυχάση και να πολιτεύηται την κατά Χριστόν Πολιτείαν, όπου ευχαριστείται και αρέσκηται, αλλά και την πατρογονικήν της κληρονομίαν εξεχώρισαν και την αφήκαν εις την εξουσίαν της, να την οικονομήση ως θέλει.

Η δε Μαρία τα μέν κινητά πάντα διεμοίρασε, κατά την εντολήν του Κυρίου, εις τας χήρας και τα ορφανά και τους πτωχούς, τα δε ακίνητα, χωράφια δηλαδή και άλλα παρόμοια, τα άφησεν εις τας αδελφάς της, να τα καλλιεργώσι και να τα

επιμελώνται, έως ού να την φωτίση ο Θεός να τα οικονομήση κατά το θέλημά του, προς ψυχικήν της ωφέλειαν.

Και λοιπόν αφ ού ούτω καλώς διετάξατο τα εαυτής πάντα, άφησε την Βολισσόν και ήλθε πάλιν εις την Κατάβασιν, εις το πρώτον της ησυχαστήριον· την δε ολίγην εκείνην τροφήν, ήτις ήτο αναγκαία προς συντήρησιν του σώματός της διά να μή αποθάνη από την παντελή αιτίαν, εφρόντιζε και έφερε μία αδελφή της.

Έμεινε δε εκεί εις την Κατάβασιν ησυχάζουσα και αγωνιζομένη τρεις ολοκλήρους χρόνους, αλλά κατά μέν το σώμα ευρίσκετο εις την Κατάβασιν, κατά δε την ψυχήν και την καρδίαν και την διάνοιαν ευρίσκετο εις την ανάβασιν και εις το ύψος του ουρανού, φανταζομένη τα ανεκκλάλητα εκείνα κάλλη και τάς ωραιότητας και αναβάσεις εν τη καρδιά αυτής. Μετά δε τα τρία έτη, θέλων ο φιλόανθρωπος Θεός να φανερώση τον κρυπτόμενον θησαυρόν, διά να πλουτίση και άλλους με τον ουράνιον πλούτον των αρετών και να θέση τον λύχνον επάνω εις την λυχνίαν, διά να φωτίση και να οδηγήση και άλλους εις οδόν σωτηρίας, καθώς έδειξαν τα πράγματα ύστερον, ενέπνευσεν εις την διάνοιάν της λογισμόν αγαθόν και πόθον έβαλεν εις την καρδίαν της θερμόν, να καταβή εις την χώραν, όπου ήσαν τότε πολλά γυναικεία Μοναστήρια, διά να εύρη παραδείγματα αρετών και να υποταχθή εις Γερόντισσαν, κατά τους νόμους της μοναχικής πολιτείας.

Ελθούσα λοιπόν εις την χώραν και τα εν αυτή γυναικεία Μοναστήρια θεωρήσασα, και πολλών εναρέτων Μοναζουσών τάς αρετάς μιμησαμένη ως πάλαι ο μέγας Αντώνιος, εύρε μικρόν Μοναστήριον, το οποίον της ήρεσε περισσότερο από τα άλλα, επειδή ήσαν εις αυτό τρεις μόνον Μονάζουσαι, μήτηρ και δύο θυγατέρες, και ήτο μεγάλη ησυχία και ειρήνη· όθεν τάς παρεκάλεσε να δεχθώσι και αυτήν εις την συνοδείαν των, αυτάι δε την εδέχθησαν, βλέπουσαι την σεμνότητα, την ευταξίαν και το ταπεινόν αυτής ήθος· έμεινε λοιπόν υποτασσομένη εις αυτάς και δοκιμαζομένη εις τους κόπους και τάς κακοπαθείας της ασκήσεως. Δεν παρήλθεν όμως πολύς καιρός και εφάνησαν, ή μάλλον έλαμψαν αι αρεταί της και των προτέρων της πνευματικών ασκήσεων οι καρποί· όθεν την έκειραν Μοναχήν και την ενέδυσαν το Μοναχικόν

Σχήμα, αντί δε της ΜΑΡΙΑΣ μετωνομάσθη ΜΑΤΡΩΝΑ. Και όσον τα έτη της προέβαινον και η ηλικία της ηύξανε, τόσον και αυτή προέβαινε και επρόκοπτεν εις τάς αρετάς και εις τους νέους ασκητικούς αγώνας και τους πόνους. Και διεδόθη η φήμη της και πολλές άλλας παρεκίνη καθ εκάστην, αίτινες ήρχοντο εις το Μονύδριον εκείνο και εκοινοβίαζον.

Επειδή όμως η Εκκλησία των ήτο πολύ μικρά, διότι δεν ήτο Εκκλησία Μοναστηρίου, αλλ ήτο πατρογονική και κτιτορική των τριών εκείνων Μοναχών και

είχον στενοχωρίαν εις αυτήν μεγάλην, λέγει η Ματρώνα προς την Γερόντισσάν της: «Θέλεις, Κυρία μου, να μεγαλώσωμεν τον Ναόν τούτον και να κτίσωμεν και τινα κελλία;». «Ναί», απεκρίθη εκείνη, «πολλά το ηγάπων, κυρία μου, και εγώ να γίνη αυτό όπου λέγεις, αλλά τί να κάμω; γνωρίζεις και σύ ότι έξοδα δεν έχω». «Μή στενοχωρείσαι», της λέγει η Ματρώνα, «καί ο Κύριος οικονομεί» και της εφανέρωσεν πόθεν ηδύναντο να ευρεθώσι τα έξοδα της οικοδομής και ούτω λαβούσι την άδειαν, επώλησε τα ακίνητα πράγματα τα οποία είχαν αι αδελφαί της εις την Βολισσόν, και πρώτον μέν έκτισεν ένα λουτρόν, μετά γνώμης και αδείας της Γεροντίσσης, διά να λούωνται οι πτωχοί και ξένοι, κατά την συνήθειαν, την οποίαν είχαν τον καιρόν εκείνον οι άνθρωποι, έπειτα αρχίζει την οικοδομήν του Ναού.

Τί δε ποιεί ο αρχέκακος και μισόκαλος; επιχειρεί ο πονηρότατος να την ρίψη εις κανέν άτοπον· όθεν εκεί όπου ήνοιγαν οι εργάται τα θεμέλια, ιδού φαίνεται αίφνης μέγας θησαυρός· αλλ ήθελεν απορήσει τις, τί κακόν ενδέχεται να πάθη η Οσία από την εύρεσιν του θησαυρού; εκείνος μόνος ο δόλιος και πανούργος ηξεύρει τους δόλους και τάς πανουργίας του· ίσως εδοκίμαζε να την ρίψη εις φιλαργυρίαν ή εις υψηλοφροσύνην, ότι δηλαδή έφθασεν εις μεγάλα μέτρα αρετής, και ο Θεός διά την αρετήν αυτής της έδωκε τον ανέλπιστον θησαυρόν· ή διά τούτο ή δι άλλον αίτιον, εκείνος ο πονηρότατος ηξεύρει την πονηρίαν του, ο δε πανάγαθος Θεός δεν τον εμπόδισεν, αλλά τον άφησε, διά να νικηθή και να καταισχυνη από την απάθειαν της Οσίας, καθώς ποτε ενικήθη και από την απάθειαν και αφιλάργυρον γνώμην του μεγάλου Αντωνίου, όταν του έδειξεν εις την έρημον τον θησαυρόν.

Δεν εχάρη, λοιπόν η Οσία, ουδέ εσκίρτησεν, ιδούσα παρ ελπίδα τοιούτον θησαυρόν, καθώς ήθελε κάμει άλλος εμπαθής και φιλάργυρος, αλλά έλεγε μετά δακρύων «Κύριε Ιησού Χριστέ, ει μέν το χρυσίον τούτο είναι απεσταλμένον από την χάριν Σου, φανέρωσον εις ημάς, ει δε είναι από πανουργίαν του δαίμονος, ας αφανισθή». Ταύτα προσευχομένης της Αγίας (ω του θαύματος!) ευθύς εφάνη το λαμπρότατον χρυσίον εσβεσμένοι άνθρακες· και όλοι οι ιδόντες και ακούσαντες το παράδοξον τούτο εδόξασαν τον εν Αγίοις Αυτού δεδοξασμένον Θεόν.

Και ούτως η μέν Οσία εδοξάσθη διά την απάθειαν και την προς τον Θεόν παρρησίαν της, ο δε διάβολος κατησχύνθη, και το εναντίον από εκείνα τα οποία εδολιεύθη να πράξη εγένετο, επειδή η μέν Ματρώνα μετά των συνασκουμένων έλαβε θάρρος μεγάλον εις την οικοδομήν του Ναού, οι δε δουλεύοντες έγιναν προθυμότεροι εις το έργον των από την θαυματουργίαν ταύτην.

Αφ ού ετελείωσε τον Ναόν με την βοήθειαν του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Αρτεμίου, εις του οποίου το θείον όνομα ετιμάτο, τότε ετελείωσε και η Γερόντισσά της την πρόσκαιρον ταύτην ζωήν, και απήλθεν εις την αιώνιον, αι δε συνασκούμεναι

αδελφαί παρεκάλουν θερμώς την Ματρώναν να δεχθή τήν προστασίαν και ηγουμένην του Μονυδρίου και τέλος πάντων και μή θέλουσαν την εψήφισαν Ηγουμένην και υπετάσσοντο εις αυτήν.

Επειδή δε εις τα γυναικεία Μοναστήρια συνηθίζουσι να λέγουσι την ηγουμένην, κυράν, την έλεγον ούτως· όθεν επεκράτησεν έκτοτε και λέγεται ακόμη και την σημερινον Αγία Κυρά· διότι και τα κύριά της ονόματα Μαρία και Ματρώνα, τούτο δηλούσιν, ήτοι Κυρία, ως και το επίθετον, και οικειώς και καταλλήλως και από θείαν νεύσιν της εδόθησαν όλα· ότι ουχί μόνον φερωνύμως εκυρίευσε τα πάθη και τον κόσμον και τους κοσμοκράτορας, αλλά και αυτόν τον θάνατον τον κυριεύοντα παντός ανθρωπίνου γένους εκυρίευσε και ενίκησε, και ως ένα ύπνον απέδειξε· και ακούσατε διά να θαυμάσητε και να βεβαιωθήτε διά την αλήθειαν.

Τον καιρόν κατά τον οποίον εξουσίαζον οι Γενοβέζοι την Χίον ήλθε πλήθος πολύ από βάρβαρόν τι έθνος της Δύσεως, άνθρωποι βάρβαροι και κατά την γλώσσαν και κατά το ήθος αγριώτατοι και απανθρωπότατοι και εποίουν πολλάς αρπαγάς και ζημίας εις την Χίον· ελθόντες δε και εις το μοναστήριον της Οσίας ώρμησεν εις από αυτούς, ο πλέον αναιδέστερος και αναισχυντότερος των άλλων, να βιάση μίαν μοναχήν, αλλ ω του θαύματος! «παρεμβαλεί Αγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτόν και ρύσεται αυτούς» (Ψαλμ. λγ´ 8)· έφθασεν η θεία δίκη τον άδικον, και έπεσε την ώραν εκείνην νεκρός εις την γην.

Η Οσία λοιπόν, ήτις είχεν όλην της την ελπίδα και την πεποίθησιν εις τον Θεόν, και εκείθεν εζήτει διά προσευχής την βοήθειαν, βλέπουσα τούτο εδόξασε την ταχείαν του Θεού αντίληψιν, αλλά και εσπλαγχνίσθη τον άσπλαγχνον εκείνον βάρβαρον, και προσευξαμένη εις τον Θεόν, τον έχοντα ζωής και θανάτου την εξουσίαν, τον ανέστησε, προς θαύμα και έκπληξιν των ιδόντων και ακουσάντων το γεγονός.

Αφ ου δε τον ανέστησε και κατεφόβησε με τα δύο ταύτα, με τον θάνατον και την ανάστασιν, ενουθέτησε και τους φοβερούς εκείνους βαρβάρους, ως έπρεπε, και τους απέλυσεν· οι δε ανεχώρησαν εκ Χίου έμφοβοι και έντρομοι· όθεν ελθόντες και δευτέραν φοράν, δεν ετόλμησαν να υπάγουν πλέον εις το Μοναστήριον της Αγίας, όχι δε μόνον τούτο αλλά και εις όλην την πόλιν εφάνησαν ημερώτεροι και φιλανθρωπότεροι και τα πρότερα δεινά δεν ετόλμησαν πλέον να πράξωσιν.

Πλην το να αναστήση διά της προσευχής τον νεκρόν η Οσία ήτο της θείας Χάριτος κατόρθωμα και της προς τον Θεόν παρησίας της ένδειξις· το δε να αποθάνη και αυτή η ίδια ως άνθρωπος είναι της ανθρωπίνης φύσεως νόμος κοινός, και χρέος απαραίτητον· όθεν όταν ηυδόκησεν ο αθάνατος αυτής Νυμφίος Χριστός να την παραλάβη διά θανάτου εις τους αθανάτους και ουρανίους νυμφώνας αυτού και να την αναπαύση από τους ασκητικούς αυτής κόπους εις την αιώνιον εκείνην

μακαριότητα του ουρανού, τότε της απεκάλυψε προ επτά ημερών το μακάριον τέλος της, και την προς αυτόν εκδημίαν της και μικρόν ασθενήσασα, προσεκάλεσε τās αδελφάς και υποτακτικάς της, και τās ενουθέτησε ως μήτηρ, και τās συνεχώρησεν, έπειτα δε και αυτή συγχώρησιν λαβούσα παρ εκείνων, και όλα τα χριστιανικά τελέσασα, και την κοινωνίαν των Αχράντων Μυστηρίων δεξαμένη, παρέδωκε την αγίαν ψυχήν της εις τās αχράντους χείρας του ψυχοσώστου Θεού.

Εκοιμήθη δε η μακαρία μήτηρ ημών Ματρώννα εν έτει από Χριστού 1462, τη 20η του Οκτωβρίου, και ετάφη το ιερόν αυτής σώμα εις τον Ναόν τον οποίον έκτισεν η ίδια. Ο δε των θαυμασίων Θεός, τον οποίον εδόξασε με τους ασκητικούς της αγώνας και με τās αρετάς της, την εδόξασε μετά θάνατον με την θείαν του χάριν, και ανέδειξεν εις τους ανθρώπους τα θεία της λείψανα και το ιερόν της Ναόν πηγήν θαυμάτων άέναον, και ιατρειόν άμισθον παντός πάθους και πάσης ασθενείας· από τα οποία θέλομεν και ημείς διηγηθή ολίγα τινα, εις δόξαν Θεού, του δοξαζομένου εν τοίς Αγίοις Αυτού, και εις ωφέλειαν των αναγιγνωσκόντων και ακουόντων.

Εις την Μαγνησίαν, πόλιν μεγάλην της Ανατολής, ήτο Αγαρηνός τις πλούσιος πολύ και ασθενήσας έμεινε καθ όλον το αριστερόν μέρος του σώματός του ξηρός· εποίησαν λοιπόν οι ιατροί εις αυτόν πολλά ιατρικά, πλην να τον βοηθήσωσι δεν ηδυνήθησαν, αυτός δε πολλά χρήματα δαπανήσας, ουδέν όφελος έλαβεν. Είχεν όμως ούτος μίαν δούλην Χριστιανήν, Μαρίαν ονομαζομένην, η οποία βλέπουσα αυτόν να εξοδεύη τον πλούτον του ματαίως και να μή λαμβάνη θεραπείαν, εν μια των ημερών λέγει προς αυτόν· «Αυθέντα μου, εγώ ηξεύρω ένα ιατρόν εις τον οποίον, εάν θελήσης να υπάγης, λαμβάνεις αναμφιβόλως παρ αυτού την υγείαν σου».

Η ανάγκη βιάζει τον αυθέντην να ακούση μετά προσοχής μεγάλης τους λόγους της δούλης, και ερωτά να μάθη τον ιατρόν. Τότε του λέγει εκείνη:«Εις την Χίον είναι μία γυνή των χριστιανών, η οποία ιατρεύει παντός είδους ασθένειαν, χωρίς βότανα και έμπλαστρα, και ας υπάγωμεν εκεί να σε ιατρεύση». Πείθεται ο αυθέντης και λαμβάνει την Μαρίαν και άλλους τινας εις την συνοδείαν του και έρχεται εις την Χίον, βασταζόμενος δε υπό των δούλων του εφέρθη εις τον Ναόν της Αγίας.

Ελθών λοιπόν ο ασθενής εις τον Ναόν ζητεί εκεί να εύρη την ιατρόν, και νομίζει ακόμη ότι είναι ζώσα τις γυνή καθώς εξ αρχής υπέθεσεν· η δε δούλη του λέγει· «Αναπαύσου ολίγον και έρχεται η γυνή, ήτις εξάπαντος θέλει σε θεραπεύση». Αληθώς αδελφοί, δίκαιον είναι να είπωμεν περί ταύτης της γυναικός εκείνα τα ευαγγελικά: «Ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις» (Ματθ. ιε´ 28)· διότι και τη αληθεία, μεγάλη και αδίστακτος ήτο η πίστις αυτής προς τον Θεόν και η ευλάβειά της προς

την Αγίαν· δεν edίστασε να είπη καθ εαυτήν: «Καλά, κινώ εγώ τον αυθέντη μου, άρρωστον όντα, να ποιήση τοσούτον μακρόν ταξίδιον και διά θαλάσσης, αλλ ανίσως τον βδελυχθή η Οσία ως άπιστον και ακούσω και εγώ ως η Χανααναία “Ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοίς κυναρίοις;” (Ματθ. ιε΄ 26)· ανίσως λέγω δεν τον θεραπεύση, τί θα ποιήση προς με ύστερον;».

Ναί, δεν edίστασεν, ουδέ εφοβήθη, αλλ ουδέ η προσευχή δεν έφευγε από τον νούν της, ουδέ τα δάκρυα από τους οφθαλμούς της· όθεν και με θάρρος και με μεγάλην πεποίθησιν του λέγει· «Αναπαύσου, και θέλεις ιατρευθή». Αναπαύεται ο αυθέντης και με καλήν ελπίδα της υγείας του ησυχάζει.

Τί δε η Οσία Ματρώννα ώκονόμησεν; ακούσατε παρευθύς. Την πρώτην εκείνην νύκτα φαίνεται εις τον ασθενή εν οράματι και του λέγει: «Διά τα δάκρυα, τάς προσευχάς και την πίστιν της ομωνύμου μου Μαρίας της δούλης σου, σε ιατρέύω· εγέρθητι και περιπάτει εν τώ ονόματι του Κυρίου μου και ύπαγε υγιής εις τον οίκον σου».

Ο δε Αγαρηνός, αποτινάξας τον ύπνον, εγνώρισε τον εαυτόν του όλον υγιά, χωρίς ουδέν ίχνος του πάθους του· και ούτως μέν εκείνον ηλευθέρωσεν η Αγία, η θαυματουργός Ματρώννα, από το πάθος του, την δε Μαρίαν ηλευθέρωσεν από την σωματικήν δουλείαν, ώκονόμησε δε και την ψυχικήν της σωτηρίαν· Διότι ο Αγαρηνός εκείνος εις μέν τον Ναόν της Αγίας αφιέρωσε πολλά πράγματα, την δε δούλην ηλευθέρωσε, και τα χρειώδη προς την ζωοτροφίαν της έδωκε· και αυτή μέν ως ευγνώμων και ευλαβής έμεινεν υπηρετούσα τον Ναόν της Οσίας έως τέλους της ζωής της, και θεαρέστως ζήσασα ανεπαύθη εν Κυρίω. Τούτο το θαύμα κοινολογηθέν εις την Μαγνησίαν, ενεποίησε μεγάλην εντύπωσιν και εις μεγάλην ευλάβειαν προς την Αγίαν εκίνησε τους εκεί χριστιανούς, και έκτοτε συνηθίζουσι και έρχονται πολλοί από αυτήν την χώραν εις την μνήμην αυτής εις προσκύνησιν των ιερών λειψάνων· αλλά και από πολλά άλλα μέρη ήρχοντο και έρχονται, και όλοι σχεδόν οι άνθρωποι της νήσου συνέτρεχον, καθώς έτι και σήμερα συντρέχουσιν.

Αλλ επειδή ο Ναός ήτο μικρός και υπήρχε μεγάλη στενοχωρία εκ του πλήθους των συνερχομένων, διά τούτο οι μεταγενέστεροι πολίται της Χίου ηθέλησαν να τον μεγενθύνωσι. Λοιπόν επήραν εντός της περιοχής της Εκκλησίας και τον τόπον εις τον οποίον ήτο ο τάφος της Οσίας και ενώ έσκαπτον εντός του τάφου, ευρέθη κατά θείαν οικονομίαν κεκρυμμένη, άρρητον ευωδίαν αποπνέουσα και με όλα τα σημεία της θείας Χάριτος δεδοξασμένη η αγία και σεβασμία της κεφαλή· διότι την ώραν εκείνην ασπασάμενος αυτήν παράλυτός τις ηνωρθώθη και γυνή τις μογίλαλος ωμίλησε καθαρώς.

Έγινε δε μεγάλη χαρά και μεγάλη συνδρομή των χριστιανών εις προσκύνησίν της, και ουχί μόνον οι ημέτεροι, αλλά και ο τότε εξουσιαστής της Χίου Γενοβέζος την είδε και μαρτυρίας έγγραφον έδωκεν, ότι είναι αληθώς η κάρα της Οσίας Ματρώνης, όθεν και εορτή τελείται εις τας 15 του Ιουλίου μηνός, εις μνήμην της ευρέσεως.

Πολλά δε και εξαίσια θαύματα ετέλεσεν η Αγία εις διαφόρους περιστάσεις. Και άλλα πολλά θαύματα επετέλεσεν η Αγία, ών ο αριθμός ουκ έχει τέλος. Αλλ' ας ίδωμεν την χάριν των ιαμάτων αυτής εις δύο ακόμη θαύματα.

Κατά το έτος 1700 ήλθεν από την Ευρώπην εις άνθρωπος χωλός και κατά τους δύο πόδας, μή δυνάμενος παντελώς να σταθή και καθήμενος επάνω εις υποζύγιον επήγεν εις τον Ναόν της Οσίας. Βασταζόμενος υπό δύο και υποστηριζόμενος εισήλθεν εις την Εκκλησίαν και μετά πίστεως πολλής έπεσεν επί του τάφου της Αγίας και διήλθεν εκεί ημέρας τινας, έως της 20ης Οκτωβρίου μηνός, κατά την οποίαν τελείται η θεία μνήμη αυτής. Κατά δε την νύκτα εκείνην ηνωρθώθη παραδόξως ο άνθρωπος και περιεπάτησε χωρίς φόβον ουδαμώς υποστηριζόμενος υπό της ράβδου του.

Και εις το εξής περιεπάτει ανεμπόδιστα. Διά τούτο και εχρύσωσε δι' εξόδων του το κουβούκλιον το οποίον είναι επάνω εις τον ιερόν τάφον της Οσίας, καθώς έτι και σήμερον φαίνεται. Έπειτα απελθών εις Βενετίαν και επιστρέψας προσέφερε τρία ορειχάλκινα κηροπήγια μεγάλα και ένα πολυέλαιον εις μνήμην του εις αυτόν γενομένου θαύματος.

Ακούσατε δε και το ακόλουθον το οποίον έχει αρκετήν δόσιν αστειότητος. Ήλθον ποτέ εις τον Ναόν ένας τυφλός, ένας χωλός και κάποια γυναίκα άλαλος. Κατά την νύκτα εκείνην βλέπει η άλαλος γυναίκα ότι την κατεδίωκεν ο χωλός και φοβηθείσα εφώναζεν.

Εις τον χωλόν εφάνη καθ' ύπνον ότι ήκουε τας φωνάς της άλαλου γυναικός και εξεπλάγη και ετρόμαξεν ο άνθρωπος και έτρεχεν ανεμποδίστως.

Εις δε τον τυφλόν εφάνη ότι ήκουσε τας φωνάς και το τρέξιμον και σαν να είχε το φώς του εστράφη κατά το μέρος πού ήρχοντο αυτά. Αυτά είδον εν οράματι ταυτοχρόνως και οι τρεις καί, ω του θαύματος, αποτινάξαντες τον ύπνον η μέν άλαλος γυνή ωμίλει, ο χωλός περιεπάτει και ο τυφλός έβλεπε καθαρώς.

Τα παράδοξα και υπερφυσικά ταύτα θαύματα ακουσθέντα και κοινολογηθέντα εκίνησαν όλον σχεδόν το πλήθος της πόλεως, ίνα έλθωσιν εις θέαν αυτών και ούτως έγιναν πασίδηλα και κοινότατα, ούτως ώστε και ο τότε αγάς του τόπου το

έμαθε και μή πιστεύσας εις την κοινήν φήμην, έφερεν ενώπιόν του τον τυφλόν, τον χωλόν και την άλαλον γυναίκα και ιδών αυτούς και ερευνήσας, εβεβαιώθη και υπερεθαύμασε και αυτός μετά πάντων των άλλων.

Ουχί δε μόνον εις τους μετά πίστεως προσερχομένους εις τον Ναόν της θαυματουργεί η Οσία, αλλά και εις τους μακρόθεν επικαλουμένους την αυτής θείαν Χάριν και Αντίληψιν σπεύδει παρευθύς ως άμισθος ιατρός να παράσχη βοήθειαν.

Αυτής ταίς αγίαις πρεσβείαις ρυσθείημεν άπαντες από παντός κινδύνου και πάσης ασθενείας και αξιωθείημεν της Βασιλείας των Ουρανών.

Αμήν.

(Κυρά, Κυρατσώ, Κερασία κατ επέκταση. Έτσι είπε ο ιερέας στον ανάδοχο. Από εδώ προέρχεται το όνομα Κερασία)

Άπολυτίκιον

Ήχος γ'. Τήν ώραιότητα.

Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθήσασα, κόσμου τερπνότητα, Όσία ἔλιπες, καὶ ἐμιμήσω ἐν σαρκί, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν· ὄθεν ταῖς τοῦ Πνεύματος, δωρεαῖς κατεφαίδρυνας, τὴν ἐνεγκαμένην σε, νῆσον Χίον πανεύφημε· διὸ χαρμονικῶς ἐκβοᾶ σοι· χαίροις Ματρῶνα πανολβία.

Κοντάκιον

Ήχος γ'.

Οὐδαμῶς τὸ θῆλύ σοι, ἐμποδῶν ὤφθη Ματρῶνα, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγῶνας ὄντως καὶ ἄθλους· ἥσχυνας, διὸ τὸν μέγαν νοῦν θεοφόρε· εὐφρανας, τὸ γυναικεῖον μεγάλως γένος, τὸ ἐκείνου ταῖς σαῖς νίκαις, προσαφελοῦσα τῆς ἥττης ὄνειδος.

Μεγαλυνάριον

Έβλυσας ἰδρωῶτας ἀσκητικούς, ἐν τῇ Χίῳ Μῆτερ, ὡς καλλίκρουνός τις πηγῆ, ἐξ ὧν ἀπαντλοῦντες, Ματρῶνα μακαρία, παθῶν τῶν ψυχοφθόρων, ἐκκαθαίρομεθα.

Έτερον Μεγαλυνάριον

Έχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἐνδοξε Ματρῶνα, ὡς προπύργιον οχυρόν προσφεύγομεν ταύτη, ἐν πάσι τοῖς κινδύνοις, καὶ ἐκ παντοίας βλάβης, ἀπολυτρούμεθα.

Ιερά Λείψανα: Η Κάρα της Αγίας βρίσκεται στη Μονή Ζωγράφου Αγίου Όρους.

Η δεξιά της Αγίας βρίσκεται στη Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους.

Αποτμήματα του Ιερού Λειψάνου της Αγίας βρίσκονται στην ομώνυμη Μονή Ύδρας και στη Μονή Οσίου Διονυσίου Λιτοχώρου.

Πηγή

:

http://www.phys.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/agiologion/osia_matrwna_h_xiopolitis.htm